

GOEDE VRIENDEN.

Jan kwam welgezind bij zijne vrienden Sander en Hendrik.

— „Ik heb een duitje,” zei hij.

— „Laat zien!” riepen de maten.

— „Hier!”

— „Van wien hebt ge dat gekregen?” vroeg Jo Sander.

— „Van mijn grooten broer?”

— „En wat gaat gij er mede doen?” wilde Hendrik weten.

— „Wat koopen. Komt mee!”

Het drietal ging naar 't hoekske van de straat waar het winkeltje van Mie stond.

En wat lag er al niet in dat winkeltje! O, van alles! Stokken van suiker en kaneel, bollen, peper-munt, chocolade, koekjes, caramels en ik weet niet wat nog al meer.

Maar Mie verkocht ook boter en haring, suiker, koffie, zout, zeep, borstels en dweilen, papfleschen voor de kindertjes.... en nog veel andere dingen.

Maar Jan, moest nu geen haring, of suiker of koffie hebben.

Neen hij wilde zijn duitje besteden.

Wat zou hij kiezen?

Met groote oogen keek hij naar al die heerlijke dingen.

— „Koop een bol,” zei Sander.

— „Neen een caramel, o! die zijn zoo goed,” fluisterde Hendrik.

— „Wat moet ge nu hebben?” vroeg Mie. „Mijn eten staat op de stoof en ik moet er naar zien.”

— „Geef mij een bol... zoo'n witte.” zei Jan eindelijk.

Hij lei zijn duitje op de toonbank en ging met zijn bol heen.

— „We zullen hem deelen,” sprak hij tot zijne vrienden.

Ze waren immers maten. Jan stak den bol tusschen zijne tanden en beet er twee stukjes van.

— „Hier Sander, dat is voor u... Hendrik dit is 't uwe.”

Hendrik keek even naar Sanders stuk.

— „Sander heeft meer dan ik,” gromde hij.

— „'t Is niet waar,” meende Sander.

— „Neen, 't is zeker niet waar,” zei Jan kwaad. „Denkt ge dat ik niet eerlijk ben?”

— „Zie maar eens!” hernam Hendrik, en hield zijn stukje bij dat van Sander.

Maar Sander pakte het rap vast en stak het met het zijne in den mond.

— „Nu krijgt ge niets,” riep hij lachend.

— „Geef het terug!” gebod Hendrik.

— „Neen, neen... het smaakt goed.”

— „Dief!” schold Hendrik.

— „Zeg dat niet meer!” dreigde Sander een boos gezicht zettend.

Geef me een bol.

— „Dief, dief!” riep Hendrik weer.

Sander nam Hendrik vast. De twee jongens begonnen te vechten. En dat was nu om een stukje bol...!

Jan at zijn bol smakelijk op.

— „Ik kom er niet tusschen, ik heb u ieder een deel gegeven, ge moet het nu maar weten, maar 't is toch flauw, dat ge vecht,” zei hij al smekkend op zijn snoeperij.

De vechters rolden op den grond. Ze trokken elkaar bij 't haar en bij de ooren. Nu lag Sander, dan Hendrik boven. Wie zou 't winnen?

Ze rolden al verder en verder. Hun kleeren waren vuil. Dat was weer werk voor moeder! Maar daaraan dachten de deugnieten niet.

— „Let op!” riep Jan.

Maar 't was te laat.

De vechters rolden in eene groote waterplas. Verschrikt lieten ze elkander los en sprongen ze recht.

Maar ze zagen er lief uit. Hun kleederen nat en vuil! Slijk aan hun handen, slijk aan hun gezicht. En zoo moesten ze naar school!

Naar huis terugkeeren durfden ze niet! 't Zou er op zitten bij moeder.

Ze kuischten zich wat, maar dat hielp niet veel.

De twee straatbengels zagen er nog vuil uit, toen ze in de school kwamen.

't Belde en de kinderen gingen allen in rang staan.

Sander en Hendrik waren niet gerust. Hun hartje klopte. Wat zou de meester zeggen?

De heer kwam zien of alle leerlingen zindelijk waren.

— „Sander, bah! waar komt gij uitgekropen?”

De rakker zweeg.

— „En Hendrik is ook al zoo netjes!”

— „’t Is Sanders schuld, mijnheer. Hij heeft mij in een plas gegooid,” loog Hendrik.

— „Dat is niet waar, mijnheer!” riep Sander kwaad. „Hij liegt, mijnheer. We kregen een stukje bol van Jan. Hendrik zei, dat het mijne grooter was dan ’t zijn...”

— „Zooveel woorden niet!” hernam de meester. „Ge hebt samen gevochten, nietwaar!”

— „Ja, mijnheer,” antwoorde Sander.

— „Ja, maar ’t was toch Sanders schuld,” zei Hendrik.

— „Dat zullen we straks eens onderzoeken. Nu gaat ge beiden naar huis. Binnen een kwartier verwacht ik u zindelijk terug. Vooruit, ge moest u schamen!”

Naar huis! Ja, er zat niets anders op.

Moeder reinigde de jongens. Sanders moeder deed het met vaders stok, en Hendriks met haar breede, harde hand.

En aardig hé, terwijl moeder die bengels onder handen had, liep er water uit hun oogen!

Sander kwam ’t eerst in de klas terug; een paar minuutjes later volgde Hendrik.

Om drie uur onderzocht de meester hun zaak. Jan moest getuige zijn.

— „Zoo, zoo! ’t is om snoeperij geweest. Foei! om één bol..., een bol... Ge moest al dat goedje

niet koopen, en er zeker geen ruzie om maken. Dat is die snoeperij niet waard. Thuis hebt ge plakken gekregen. Ehwel, voor ditmaal zijt ge genoeg gestraft. Maar zorgt, dat ge u wat beter gedraagt op straat!”

En dat kwam nu alles door zoo ’n stukje bol!

Maar om vier ure werden de drie gasten weer vrienden, toch moesten Jan en Sander nog eens opmerken, dat het leelijk is de schuld op een ander te schuiven.

— „Als ge iets gedaan hebt, moet ge er voor durven uitkomen,” zei Jan.

En hij had gelijk.

Maar wij voegen er bij: Zorg dat ge niet doet, dat niet goed is.

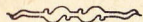
A. HANS

Van Drie Jongens

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

A. HANS.

VAN DRIE JONGENS

EN ANDERE VERHALEN.

ZACHTE EN ZEKER
AL OP DE BEEK.

-LODEWIJK OPDEBEEK-
BOEKHANDELAAR - UITGEVER
- - - - ANTWERPEN - - - -